

handling fundet noget Svor til, at disse Mænd ere. bleve horte.

Sagen selv synes mig at maatte betragtes fra 2 Hovedsynspunkter, nemlig for det Første med Hensyn til den offentlige Sundhedsstilstand her i Landet og for det Andet med Hensyn til Danmarks Forhold og Forpligtelser til andre søfarende Nationer. Hvad nu det første Hovedsynspunkt angaaer, skal jeg først omtale den gule Feber. Hvad denne Sygdom angaaer, da forekommer Sundhedscollegiets Erklæring desangaaende i Collegiets Skrivelse af 28de Sept. 1849 mig at være saa klar og bestemt, og de Grunde, som ere anførte for, at Dvarantainen med Hensyn til denne Sygdom bør hæves, saa fyldestgørende, at jeg ikke nærer nogen Betænkelse for Danmarks eget Vedkommende. I denne Henseende har jeg altsaa Intet mod Sundhedscollegiets Udtalelse at bemærke. Hvad derimod Cholera angaaer, hvordom Sundhedscollegiet gjentagende Gange har udtalt sig, da foreligge nu 4 Skrivelser fra det høitærede Thing, hvoraf de 2 ere fremkaldte ved en Opfordring fra den høitagtede Finantsministers Side. Efterat Sundhedscollegiet i Efteraaret 1849 af Finantsministeren var bleven opfordret til at yttre sig angaaende, hvorvidt det maatte være rigtigt at underkaste den danske Dvarantainelovgivning en omfattende Revision, og navnlig at modificere de Bestemmelser, der vedkom Dvarantainen mod Cholera, erklærede Collegiet under 28de September 1849, at det, efter at have overveiet Sagens samtlige Omstændigheder og gennemgaaet den af det engelske Sundhedscollegium afgivne Rapport, som var det forelagt, maatte ansee det for rigtigt, at den Dvarantaine af 5 Dage, som var foreskrevet i Forordningen 28de Marts 1832, fremdeles bibeholdtes; Collegiet lagde i Særdeleshed Vægt paa, at der havde nogle tvivlsfulde Erfaringer for Choleraens Oprindelse paa dertil disponerte Steder fra en enkelt Cholera-sygs Ankomst, hvortil det knyttede en Bemærkning om, hvor vigtigt det var, at Personer, som kom fra cholerafornittede Steder, havde været saa længe fjernede fra disse Steder, at der havde Sikkerhed for, at de ikke førte det mulige Smittestof med sig. Da en Reform

i Dvarantaineloven imidlertid saa Finantsministeren meget paa Hjerte, blev Sundhedscollegiet paa ny i Foraaret 1850 opfordret til at yttre sig om Sagen, altsaa efter halvandet Aars Forløb, og det Resultat, Sundhedscollegiet nu kom til, og som findes i dets Skrivelse af 3die April 1851, er rigtignok meget afvigende fra det første. Collegiet erklærede nemlig, at det i Betragtning af de Erfaringer, man i de senere Aar havde gjort i de Danmark nærmest tilgrændsende Lande, maatte erklære sig for, at al Dvarantaine mod Cholera vilde være utilraadelig, især fordi det ikke syntes, at denne Sygdom ved Dvarantaineforanstaltninger kunde holdes ude nogetsteds. Derimod sluttede Collegiet med paa det Indstændigste at anbefale gennemgribende hygieeniske Foranstaltninger, hvilke Foranstaltninger det imidlertid ikke havde omtalt i dets første Skrivelse af 28de Septbr. 1849, uagtet det synes dengang at have været meget naturligt, at Collegiet havde anbefalet saadanne Foranstaltninger og tilføjet, at, naar saadanne vare gennemførte omkring i Landet, vilde den Tid maaskee nærme sig, da Dvarantainen mod Cholera kunde ophæves. Men imellem de ovennævnte to Skrivelser til Finantsministeren af 28de Septbr. 1849 og 3die April. 1851 forefindes en Skrivelse fra Sundhedscollegiet til Justitsministeren af 4de Septbr. 1850, som forekommer mig at være høist mærkelig. Collegiet har dengang ikke havt for Die, hvorvidt Dvarantaineforanstaltningerne mod Cholera i Almindelighed burde hæves; men det har ved en enkelt Leilighed og, som det synes, fuldkommen frit udtalt sin inderste Overbevisning om denne Sag. Da det nemlig blev bragt paa Bane af Maribo Amtsraad gennem Finantsministeriet og Justitsministeriet, om ikke de Dvarantaineforanstaltninger, der vare truffene i Anledning af Cholera's Udbrud paa Bandholm, kunde ophæves, saa erklærede Collegiet sig paa det Bestemteste derimod, og tilføiede, at senere Erfaringer ikke modbeviste Rigtigheden af den Ansæelse, at Choleraen var contagios, at Collegiet derfor ikke dristede sig til at fragaade en saa virksom Foranstaltning mod Smitteens Udbredelse som Dvarantaine, og at de Grunde, som i